Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

11. prosince 2018 * [i]

„Přístup k dokumentům – Nařízení (ES) č. 1049/2001 – Dokumenty související s řízením o kontrole státních podpor – Odepření přístupu – Výjimka týkající se ochrany obchodních zájmů třetích osob – Výjimka týkající se ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu – Obecná domněnka důvěrnosti – Povinnost provést konkrétní a individuální přezkum – Převažující veřejný zájem“

Ve věci T-440/17,

Arca Capital Bohemia, a.s., se sídlem v Praze (Česká republika), zastoupená M. Nedelkou, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené A. Bouchagiarem a A. Buchetem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh založený na článku 263 SFEU a znějící jednak na zrušení rozhodnutí, které bylo obsaženo v odpovědi Komise ze dne 15. března 2017 na původní žádost o přístup k dokumentům souvisejícím s řízením o kontrole státních podpor, a jednak na zrušení rozhodnutí Komise C(2017) 3130 final ze dne 4. května 2017, kterým bylo odmítnuto poskytnutí takového přístupu,

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení M. Prek, předseda, E. Buttigieg (zpravodaj) a B. Berke, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Dne 18. července 2007 přijala Komise rozhodnutí 2008/214/ES o státní podpoře C 27/2004, kterou poskytla Česká republika ve prospěch podniků GE Capital Bank a GE Capital International Holdings Corporation, USA [oznámeno pod číslem C(2007) 1965] (Úř. věst. 2008, L 67, s. 3).

* Jednací jazyk: angličtina.

2 V tomto rozhodnutí Komise konstatovala, že v rámci privatizace a restrukturalizace banky byla podnikům Agrobanka Praha, a.s., GE Capital Bank a GE Capital International Holdings Corporation, USA od 1. května 2004 poskytnuta státní podpora slučitelná s vnitřním trhem ve formě odškodnění, které odpovídá určitým nárokům založeným na dohodě o odškodnění uzavřené dne 22. června 1998 mezi Českou národní bankou a GE Capital International Holdings Corporation, USA, ve znění dodatku č. 1 k dohodě o odškodnění ze dne 25. dubna 2004, a ve formě opce s právem prodeje založené na smlouvě o prodejní opci uzavřené mezi stejnými stranami dne 22. června 1998.

3 Dopisem ze dne 23. února 2017 žalobkyně, Arca Capital Bohemia, a.s., požádala na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) o přístup k některým dokumentům týkajícím se správního řízení o kontrole státních podpor, na jehož konci bylo přijato rozhodnutí 2008/214.

4 Žádost o přístup se konkrétně týkala následujících dokumentů (dále jen „dotčené dokumenty“):

– rámcové dohody ze dne 22. června 1998 uzavřené mezi Českou národní bankou, GE Capital Bank, a.s. a GE Capital International Holdings Corporation, USA (včetně příloh) (dále jen „rámcová dohoda“);

– dodatku č. 1 k rámcové dohodě ze dne 30. listopadu 2000;

– dodatku č. 2 k rámcové dohodě ze dne 21. listopadu 2001.

5 Dopisem ze dne 15. března 2017 informovala Komise žalobkyni o zamítnutí její žádosti o přístup k dotčeným dokumentům, přičemž se opírala o výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2001 (dále jen „odpověď na původní žádost“). Komise připomněla svou povinnost vyplývající z článku 339 SFEU, pokud jde o ochranu profesního tajemství, a s odvoláním na rozsudek ze dne 28. června 2012, Komise v. Agrofert Holding (C-477/10 P, EU:C:2012:394) měla za to, že se na tyto dokumenty vztahuje obecná domněnka důvěrnosti, podle které jejich zpřístupnění v zásadě porušuje ochranu obchodních zájmů dotčených podniků. Komise rovněž uvedla, že žalobkyně nepředložila žádný argument, který by se zaměřoval na prokázání toho, že se na dotčené dokumenty nevztahuje obecná domněnka, ani žádný argument, který by se zaměřoval na prokázání existence převažujícího veřejného zájmu. Komise nakonec uvedla, že se obecná domněnka uplatní rovněž v případě, kdy jde o částečný přístup k dokumentům, který v důsledku toho nemohl být poskytnut.

6 Dopisem ze dne 4. dubna 2017 podala žalobkyně potvrzující žádost podle čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, přičemž tvrdila, že existuje převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění dotčených dokumentů, který v podstatě spočívá v právu občanů kontrolovat, jakým způsobem české orgány veřejné správy spravovaly veřejné finanční prostředky v průběhu privatizace společnosti Agrobanka Praha, a.s., ke které došlo jejím nabytím společnostmi GE Capital Bank a GE Capital International Holdings Corporation, USA.

7 Rozhodnutím C(2017) 3130 final ze dne 4. května 2017 (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“) Komise žádost žalobkyně zamítla. Komise nejprve připomněla, že dotčené dokumenty byly součástí správního spisu týkajícího se řízení o kontrole státních podpor a že na základě judikatury měla za to, že z toho důvodu se na dotčené dokumenty vztahovala obecná domněnka důvěrnosti na základě výjimek stanovených v čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážce nařízení č. 1049/2001, a to i po definitivním ukončení vyšetřování. Komise zejména připomněla, že co se týče řízení o kontrole státních podpor, nařízení Rady (EU) 2015/1589 ze dne 13. července 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 [SFEU] (Úř. věst. 2015, L 248, s. 9), obsahuje zvláštní pravidla týkající se nakládání s informacemi získanými v rámci řízení o kontrole státních podpor, a v důsledku toho by poskytnutí přístupu ke spisu tohoto řízení jiné třetí straně než dotčenému členskému státu podle nařízení č. 1049/2001 vedlo k narušení rovnováhy, kterou normotvůrce hodlal nastolit mezi povinností členských států sdělovat Komisi citlivé

informace, včetně těch, které se týkají dotčených podniků, a zárukou zvýšené ochrany podle nařízení 2015/1589 spojenou s informacemi takto předanými Komisi. Komise kromě toho připomněla, že nařízení 2015/1589 vyžaduje ochranu profesního tajemství, a na základě judikatury měla za to, že vzhledem k tomu, že dotčené dokumenty obsahují citlivé informace týkající se hospodářských činností dotčených podniků, vztahuje se na ně obecná domněnka důvěrnosti, podle které by jejich zpřístupnění v zásadě porušilo ochranu obchodních zájmů těchto podniků, a to i po ukončení vyšetřování.

8 Komise dále zkoumala možnost poskytnout žalobkyni částečný přístup k dotčeným dokumentům. V této souvislosti Komise dospěla k závěru, že takový částečný přístup není možné poskytnout, nemá-li být ohrožen účel vyšetřování a ochrana obchodních zájmů. Podle Komise se totiž na dotčené dokumenty zjevně a v plném rozsahu vztahovaly dovolávané výjimky, a Komise tedy nebyla povinna je zcela ani částečně zpřístupnit.

9 V poslední řadě měla Komise za to, že v projednávané věci neexistuje žádný převažující veřejný zájem ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, který může odůvodnit zpřístupnění dotčených dokumentů. V tomto ohledu měla Komise za to, že argumenty předložené žalobkyní týkající se údajné protiprávnosti dotčené státní podpory nemohly být v rámci řízení o přístupu k dokumentům zohledněny. Komise kromě toho uvedla, že soukromý zájem na získání přístupu k dotčeným dokumentům, který by žalobkyně případně mohla mít, nemůže představovat převažující veřejný zájem.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

10 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 4. července 2017 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

11 Podle čl. 106 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál, nepodali-li hlavní účastníci řízení žádost o konání jednání ve lhůtě tří týdnů od okamžiku, kdy jim bylo doručeno sdělení o ukončení písemné části řízení, rozhodnout, že o žalobě bude rozhodováno bez konání ústní části řízení. Tribunál, který pokládal projednávanou věc na základě písemností ve spise za dostatečně objasněnou, rozhodl, že jelikož výše zmíněná žádost nebyla podána, bude rozhodnuto bez konání ústní části řízení.

12 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil odpověď na původní žádost a druhé napadené rozhodnutí;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

13 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žalobu jako nepřípustnou, pokud jde o odpověď na původní žádost;

– zamítl žalobu jako neopodstatněnou, pokud jde o druhé napadené rozhodnutí;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti návrhu na zrušení odpovědi na původní žádost

14 Komise se dovolává částečné nepřípustnosti žaloby v rozsahu, v němž směřuje proti odpovědi na původní žádost, z důvodu, že tato odpověď je přípravným aktem, který nemá dopad na právní postavení žalobkyně.

15 Podle ustálené judikatury lze žalobu na neplatnost podat pouze proti opatřením, která vyvolávají právně závazné účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce tím, že podstatným způsobem mění jeho právní postavení (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2010, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, C 362/08 P, EU:C:2010:40, bod 51).

16 Z ustálené judikatury týkající se přípustnosti žalob na neplatnost rovněž vyplývá, že za účelem kvalifikace napadených aktů je třeba se zaměřit na samotný obsah těchto aktů a úmysl jejich autorů. V tomto ohledu jsou za napadnutelné akty v zásadě považována opatření, která vyjadřují konečné stanovisko Komise ve správním řízení a jejichž účelem je vyvolat závazné právní účinky, kterými mohou být dotčeny zájmy žalobce, a nikoliv zejména mezitímní opatření, jejichž cílem je příprava konečného rozhodnutí, která takové účinky nemají, jakož i akty, které pouze potvrzují předchozí akt, který nebyl ve stanovené lhůtě napaden (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2010, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, C-362/08 P, EU:C:2010:40, bod 52 a citovaná judikatura).

17 Pokud jde o nařízení č. 1049/2001, je třeba poukázat na to, že cílem jeho článků 7 a 8 vzhledem k tomu, že stanoví dvoufázové řízení, je umožnit jednak rychlé a snadné vyřizování žádostí o přístup k dokumentům příslušných orgánů a jednak prioritně smírné urovnání sporů, které mohou případně vzniknout. Pro případy, v nichž takový spor nemůže být mezi stranami vyřešen, stanoví odstavec 1 uvedeného článku 8 dva opravné prostředky, a sice soudní řízení a podání stížnosti evropskému veřejnému ochránci práv (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2010, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, C-362/08 P, EU:C:2010:40, bod 53).

18 Řízení upravené v článcích 7 a 8 nařízení č. 1049/2001 vzhledem k tomu, že upravuje možnost podání potvrzující žádosti, umožňuje zejména dotyčnému orgánu znovu posoudit své stanovisko před přijetím konečného rozhodnutí o zamítnutí, které může být předmětem žaloby u soudů Evropské unie. Toto řízení umožňuje rychleji vyřídit původní žádosti, a v důsledku toho co nejčastěji vyhovět očekáváním žadatele, přičemž však tomuto orgánu umožňuje přijmout podrobné stanovisko před tím, než s konečnou platností odepře přístup k dokumentům uvedeným žadatelem, zejména tehdy, pokud žadatel svou žádost o zpřístupnění těchto dokumentů opakuje navzdory odůvodněnému zamítnutí uvedeného orgánu (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2010, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, C-362/08 P, EU:C:2010:40, bod 54).

19 Z toho vyplývá, že odpověď na původní žádost ve smyslu čl. 7 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 představuje pouze první zaujetí postoje, proti němuž v zásadě nelze podat žalobu, protože, s výhradou výjimečných okolností, nezakládá právní účinky (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 2. října 2014, Strack v. Komise, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, bod 36, a ze dne 19. ledna 2010, Co-Frutta v. Komise, T-355/04 a T-446/04, EU:T:2010:15, bod 36).

20 Jinak je tomu v případě, pokud je odpověď na původní žádost stižena formální vadou, protože žalobkyni neinformovala o jejím právu podat potvrzující žádost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. září 2009, Brink' s Security Luxembourg v. Komise, T-437/05, EU:T:2009:318, body 74 a 75) nebo pokud odpověď na původní žádost představuje konečné stanovisko orgánu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. ledna 2010, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, C-362/08 P, EU:C:2010:40, body 58 až 62, a ze dne 2. října 2014, Strack v. Komise, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, bod 36).

21 V projednávané věci žalobkyně neoznačila žádnou výjimečnou okolnost, která by odůvodnila přípustnost žaloby v rozsahu, v němž směřuje proti odpovědi na původní žádost. Z přezkumu této odpovědi kromě toho vyplývá, že odpověď neobsahovala konečné stanovisko Komise, protože žalobkyně byla informována o jejím právu podat potvrzující žádost směřující k revizi postoje Komise, což ostatně učinila.

22 S ohledem na výše uvedené je třeba žalobu odmítnout jako nepřípustnou v rozsahu, v němž směřuje proti odpovědi na původní žádost.

K návrhu na zrušení druhého napadeného rozhodnutí

23 Žalobkyně na podporu své žaloby vznáší v podstatě dva žalobní důvody, přičemž první žalobní důvod, uplatněný jako důvod hlavní, vychází z nesprávného uplatnění výjimek stanovených v čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážce nařízení č. 1049/2001, a druhý žalobní důvod, uplatněný podpůrně, vychází z porušení čl. 4 odst. 2 tohoto nařízení, když je zpřístupnění dotčených dokumentů podle žalobkyně odůvodněno převažujícím veřejným zájmem.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného uplatnění výjimek stanovených v čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážce nařízení č. 1049/2001

24 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise pochybila při uplatnění čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, když výjimky stanovené v těchto ustanoveních vykládala extenzivně a chybně.

25 V první řadě je třeba zkoumat legalitu druhého napadeného rozhodnutí, jelikož se opírá o obecnou domněnku založenou na výjimce stanovené v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2001, která se týká ochrany obchodních zájmů třetích osob.

– K uplatnění obecné domněnky založené na výjimce týkající se ochrany obchodních zájmů třetích osob zakotvené v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2001

26 Žalobkyně má za to, že judikatura, které se dovolává Komise v druhém napadeném rozhodnutí na podporu uplatnění výjimky týkající se ochrany obchodních zájmů třetích osob, která je stanovena v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2001, nemůže být v projednávané věci použita. Žalobkyně zpochybňuje relevanci soudních rozhodnutí, kterých se dovolává Komise a které se týkají věcí v oblasti práva spojování podniků a kartelů, a tvrdí, že nejsou použitelné na její žádost, kterou podala v oblasti státních podpor. Podle jejího názoru se tyto postupy liší, pokud jde o jejich cíle a povahu. Podle žalobkyně se totiž na rozdíl od řízení v oblasti státních podpor, která se týkají správy veřejných finančních prostředků a vztahů členských států s jinými subjekty, řízení o kontrole spojování podniků a řízení v oblasti kartelových dohod týkají vztahů mezi dvěma či více soukromými subjekty a dokumenty předávané v tomto ohledu Komisi obvykle obsahují obchodní tajemství, které je třeba chránit. Naproti tomu řízení v oblasti státních podpor jsou podle žalobkyně z povahy věci spojena s důležitým zájmem veřejnosti na získání co možná nejvíce informací, aby mohla být kontrolována legitimita fungování státních orgánů a náležitá správa veřejných finančních prostředků. Podle žalobkyně je dopad zpřístupnění dokumentů na ochotu podniků spolupracovat relevantní pouze v rámci řízení v oblasti kartelových dohod nebo v oblasti spojování podniků v případě, že osobami dotčenými v těchto řízeních jsou soukromé subjekty a veřejné prostředky nejsou dotčeny.

27 Žalobkyně v replice tvrdí, že z ustálené judikatury vyplývá, že od ochrany údajů jakožto důvěrných se lze z důvodu zastaralosti dotčených informací přiměřeně odchýlit. Žalobkyně kromě toho tvrdí, že odepření přístupu nemůže být odůvodněno ve smyslu čl. 4 odst. 7 nařízení č. 1049/2001 s ohledem na obsah požadovaných dokumentů, který je obecný a je formulován kupní smlouvou, která je veřejně přístupná. Zpřístupnění dotčených dokumentů by proto podle žalobkyně neohrozilo obchodní zájmy dotčených podniků.

28 Podle názoru žalobkyně byla Komise povinna individuálně zkoumat dokumenty, aby prokázala, že bez ohledu na dobu, která uplynula, si informace obsažené v dotčených dokumentech stále zaslouží ochranu na základě výjimky týkající se ochrany obchodních zájmů.

29 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

30 Je třeba uvést, že ačkoli žalobkyně výslovně nezpochybňuje zásadu obecné domněnky důvěrnosti dokumentů týkajících se řízení o kontrole státních podpor, v podstatě tvrdí, že se taková domněnka v projednávané věci neuplatní, protože šetření je definitivně ukončené. Žalobkyně má tedy za to, že Komise byla povinna individuálně zkoumat dokumenty, aby prokázala, že bez ohledu na dobu, která uplynula, si informace obsažené v dotčených dokumentech stále zaslouží ochranu na základě výjimky týkající se ochrany obchodních zájmů.

31 Z ustálené judikatury přitom vyplývá, že uznání obecné domněnky, podle níž by zpřístupnění dokumentů určité povahy v zásadě porušilo ochranu zájmů uvedených v článku 4 nařízení č. 1049/2001, umožňuje dotčenému orgánu přistupovat k žádosti jako k celku a odpovídajícím způsobem na ni odpovědět (rozsudky ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 48, a ze dne 28. března 2017, Deutsche Telekom v. Komise, T-210/15, EU:T:2017:224, bod 54).

32 Z toho vyplývá, že obecná domněnka znamená, že dokumenty, na které se vztahuje, nepodléhají povinnosti celkového či částečného zveřejnění jejich obsahu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 133).

33 Pokud by tedy bylo třeba uznat, že Komise v projednávané věci právem odmítla žalobkyni poskytnout přístup k dotčeným dokumentům na základě obecné domněnky, a to i přesto, že dotčené řízení o kontrole státních podpor je ukončené, vyplývalo by z toho, že Komise nebyla povinna individuálně zkoumat každý dokument, o jehož zpřístupnění bylo požádáno, ani zkoumat, zda mohl být poskytnut alespoň částečný přístup k uvedeným dokumentům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finlande v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 68).

34 Je proto třeba zkoumat, zda se Komise nedopustila nesprávného právního posouzení, když v projednávané věci uplatnila obecnou domněnku založenou na výjimce stanovené v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2001 týkající se ochrany obchodních zájmů třetích osob.

35 V tomto ohledu je třeba připomenout, že cílem nařízení č. 1049/2001 je poskytnout veřejnosti právo na co nejširší přístup k dokumentům orgánů. Z tohoto nařízení, zejména z jeho článku 4, který stanoví režim výjimek, rovněž vyplývá, že toto právo na přístup podléhá určitým omezením založeným na důvodech veřejného či soukromého zájmu (rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, bod 51, a ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, bod 61).

36 Je pravda, že podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že k odůvodnění odepření přístupu k dokumentu, jehož zpřístupnění bylo požadováno, v zásadě nestačí, že se tento dokument váže k činnosti uvedené v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001. Dotyčný orgán musí rovněž poskytnout vysvětlení k tomu, jak by přístup k tomuto dokumentu mohl konkrétně a skutečně poškodit zájem chráněný výjimkou stanovenou v uvedeném článku (rozsudky ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 49, viz rovněž rozsudek ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, bod 64 a citovaná judikatura).

37 Soudní dvůr však uznal, že v tomto ohledu dotyčný unijní orgán v zásadě může své rozhodnutí opřít o obecné domněnky použitelné na některé kategorie dokumentů, jestliže je na žádosti o zpřístupnění týkající se dokumentů téže povahy možno použít podobné obecné úvahy (rozsudek ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 54; viz rovněž rozsudek ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, bod 65 a citovaná judikatura).

38 Soudní dvůr již připustil existenci obecných domněnek, pokud jde zejména o dokumenty obsažené ve správním spise týkajícím se řízení o kontrole státních podpor (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, bod 61, a ze dne 14. července 2016, Sea Handling v. Komise, C-271/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:557, bod 36),

dokumenty, které si vyměnila Komise a oznamující strany nebo třetí osoby v rámci řízení o kontrole spojování podniků (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 123, a ze dne 28. června 2012, Komise v. Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, bod 64), nebo dokumenty obsažené ve spise, který se týká řízení podle článku 101 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, bod 93). Tribunál rovněž uznal existenci obecné domněnky, pokud jde konkrétně o dokumenty obsažené ve správním spise týkajícím se řízení o zneužití dominantního postavení (rozsudek ze dne 28. března 2017, Deutsche Telekom v. Komise, T-210/15, EU:T:2017:224, bod 45).

39 Pokud jde o obecnou domněnku důvěrnosti dokumentů obsažených ve správním spisu týkajícím se řízení o kontrole státních podpor, bylo rozhodnuto, že zpřístupnění dokumentů z takového spisu v zásadě porušuje ochranu cílů vyšetřování (rozsudky ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, bod 61, a ze dne 14. července 2016, Sea Handling v. Komise, C-271/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:557, bod 37).

40 Unijní soudy zohlednily pro účely výkladu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 okolnost, že jiné zúčastněné strany než členský stát dotčený v řízeních o kontrole státních podpor nemají právo nahlížet do dokumentů obsažených ve správním spise Komise. Kdyby tyto osoby byly schopny získat na základě nařízení č. 1049/2001 přístup k dokumentům obsaženým ve správním spise Komise, režim kontroly státních podpor by byl zpochybněn (rozsudky ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, bod 58, a ze dne 25. března 2015, Sea Handling v. Komise, T-456/13, nezveřejněný, EU:T:2015:185, bod 61).

41 Právo nahlížet do správního spisu v rámci řízení o kontrole zahájeného podle čl. 108 odst. 2 SFEU a právo na přístup k dokumentům podle nařízení č. 1049/2001 se po právní stránce liší, nic to však nemění na tom, že z funkčního hlediska vedou ke srovnatelné situaci. Přístup ke spisu bez ohledu na právní základ jeho přiznání totiž zúčastněným stranám umožňuje získat vyjádření a dokumenty předložené Komisi (rozsudky ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, bod 59, a ze dne 25. března 2015, Sea Handling v. Komise, T-456/13, nezveřejněný, EU:T:2015:185, bod 62; v tomto smyslu a obdobně viz rovněž rozsudek ze dne 28. června 2012, Komise v. Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, bod 61).

42 Tyto úvahy platí rovněž pro účely výkladu výjimky stanovené v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2011, a to z důvodu, že právní předpisy upravující řízení o kontrole státních podpor stanoví striktní pravidla pro nakládání s obchodně citlivými informacemi získanými či vytvořenými v rámci takového řízení. Jak správně uvádí Komise, článek 30 nařízení 2015/1589 totiž vyžaduje, aby informace získané při používání tohoto nařízení, které jsou předmětem profesního tajemství, nebyly zveřejněny (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 28. června 2012, Komise v. Agrogert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, bod 60).

43 Toto ustanovení v oblasti působnosti nařízení 2015/1589 doplňuje pravidlo chování zakotvené v článku 339 SFEU, který stanoví, že orgány jsou povinny nevyzrazovat informace, které jsou ze své povahy předmětem profesního tajemství, zejména údaje o podnicích, o jejich obchodních stycích nebo o struktuře jejich nákladů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. listopadu 2011, Idromacchine a další v. Komise, T-88/09, EU:T:2011:641, bod 43, a ze dne 13. května 2015, Niki Luftfahrt v. Komise, T-511/09, EU:T:2015:284, bod 70).

44 Za těchto okolností by obecný přístup na základě nařízení č. 1049/2001 k dokumentům ve spisu ke správnímu řízení o kontrole státních podpor mohl ohrozit rovnováhu, kterou hodlal unijní normotvůrce v nařízení 2015/1589 zajistit mezi povinností dotčeného členského státu a popřípadě vůlí třetích osob sdělit Komisi případně citlivé obchodní informace, aby mohla posoudit slučitelnost státní podpory s vnitřním trhem na jedné straně, a zárukou zvýšené ochrany spojenou s informacemi takto

předanými Komisi z důvodu profesního a obchodního tajemství na straně druhé (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 28. června 2012, Komise v. Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, bod 62).

45 Kdyby jiné osoby než členský stát dotčený řízením o kontrole státních podpor, který je jediný oprávněný k přístupu ke spisu řízení na základě právní úpravy v oblasti státních podpor, mohly dosáhnout přístupu k dokumentům na základě nařízení č. 1049/2001, byl by režim zavedený touto právní úpravou zpochybněn (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 28. června 2012, Komise v. Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, bod 63).

46 Pro účely výkladu výjimky stanovené v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2001 je proto třeba uznat existenci obecné domněnky, podle které zpřístupnění dokumentů ze správního spisu týkajícího se kontroly státních podpor v zásadě porušuje obchodní zájmy podniků dotčených tímto řízením.

47 V projednávané věci je nesporné, že dotčené dokumenty uvedené v bodě 1 druhého napadeného rozhodnutí, byly vytvořeny v rámci řízení o kontrole státní podpory C 27/2004, v němž bylo přijato rozhodnutí 2008/214, a jsou tedy součástí správního spisu týkajícího se tohoto řízení. Kromě toho, pokud jde o rámcovou dohodu a její dodatky, je třeba mít za to, že náleží do téže kategorie dokumentů. Na tyto dokumenty se tedy vztahuje obecná domněnka důvěrnosti.

48 Jak Komise správně uvedla v druhém napadeném rozhodnutí a na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tento závěr platí bez ohledu na to, zda se žádost o přístup týká již ukončeného řízení nebo řízení probíhajícího. Vzhledem k povaze zájmů chráněných v rámci řízení o kontrole státních podpor může zveřejnění citlivých informací, které se týkají hospodářské činnosti podniků dotčených tímto řízením, zejména příjemce podpory, vést k porušení jejich obchodních zájmů nezávisle na tom, že řízení podle článku 108 SFEU je již ukončené (obdobně viz rozsudky ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 124; ze dne 28. června 2012, Komise v. Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, bod 66, a ze dne 13. září 2013, Nizozemsko v. Komise, T-380/08, EU:T:2013:480, bod 43).

49 Je třeba ostatně zdůraznit, že podle čl. 4 odst. 7 nařízení č. 1049/2001 se výjimky týkající se obchodních zájmů nebo citlivých dokumentů mohou uplatňovat po dobu 30 let nebo i po uplynutí této doby, je-li to nezbytné (rozsudky ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 125; ze dne 28. června 2012, Komise v. Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, bod 67, a ze dne 13. září 2013, Nizozemsko v. Komise, T-380/08, EU:T:2013:480, bod 44).

50 V tomto ohledu je třeba odmítnout skutečnost vytýkanou žalobkyní, podle níž judikatura v oblasti přístupu k dokumentům ve spise týkajícím se řízení o kontrole spojování podniků a k použití článku 101 SFEU není v projednávaném případě relevantní, pokud jde o přístup k dokumentům ve spise týkajícím se řízení o kontrole státních podpor. Již totiž bylo rozhodnuto, že z hlediska přístupu ke správnímu spisu jsou řízení o kontrole státních podpor a řízení o kontrole spojování podniků srovnatelná, a že je třeba uznat existenci obecné domněnky důvěrnosti dokumentů týkajících se těchto postupů v každém z těchto řízení (rozsudky ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, body 117 až 123, a ze dne 14. července 2016, Sea Handling v. Komise, C-271/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:557, body 45 a 62). Soudní dvůr rovněž v tomto ohledu poukázal na analogii mezi řízením o kontrole státních podpor a řízením podle článku 101 SFEU (rozsudek ze dne 14. července 2016, Sea Handling v. Komise, C-271/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:557, bod 46).

51 Ačkoli je pravda, že povaha a průběh řízení se liší, pokud jde o řízení o kontrole spojování podniků nebo kartelových dohod a o řízení v oblasti státních podpor, nic to nemění na tom, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, že obchodní zájmy podniků chráněné v rámci těchto postupů jsou podobné.

52 Vzhledem k cíli řízení podle článku 108 SFEU, kterým je ověřit, zda je státní podpora slučitelná s vnitřním trhem, totiž Komise, jak správně zdůrazňuje, může získat od členského státu nebo od soukromých subjektů – jako jsou stěžovatelé nebo jiné třetí strany, tj. například soutěžitelé nebo zákazníci příjemce podpory – informace týkající se hospodářských činností dotčených podniků, které jsou obchodně citlivé a jejichž zveřejnění by ohrozilo jejich obchodní zájmy.

53 Podle judikatury platí, že informacemi, na které se vztahuje profesní tajemství, mohou být jak důvěrné informace, tak obchodní tajemství (viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2011, Idromacchine a další v. Komise, T-88/09, EU:T:2011:641 bod 45 a citovaná judikatura). Z bodů 10 a 11 sdělení Komise C(2003) 4582 ze dne 1. prosince 2003 o profesním tajemství v rozhodnutích o státních podporách (Úř. věst. 2003, C 297, s. 6) vyplývá, že obchodní tajemství ve spisech týkajících se řízení o kontrole státních podpor, které se na prvním místě týká příjemce podpory, ale také třetí strany, může mimo jiné zahrnovat metody posuzování výrobních a distribučních nákladů, výrobní tajemství a výrobní postupy, zdroje dodávek, vyrobené a prodané množství, podíly na trhu, seznamy zákazníků a distributorů, obchodní strategie, cenovou strukturu nákladů, prodejní politiku a informace o interní organizaci podniku.

54 Tyto informace, které nejsou veřejně přístupné, by v případě jejich zpřístupnění mohly být výnosně využity jinými podniky, protože podniku, který je vlastní, přinášejí hospodářskou, strategickou nebo organizační a strukturální výhodu. Takové zveřejnění tedy může poškodit obchodní zájmy příjemce podpory nebo třetí strany účastnící se řízení o kontrole státních podpor. Tyto informace, které byly získány podle nařízení 2015/1589, tedy jsou předmětem profesního tajemství (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudky ze dne 30. května 2006, Bank Austria Creditanstalt v. Komise, T-198/03, EU:T:2006:136, bod 71, a ze dne 12. října 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise, T-474/04, EU:T:2007:306, bod 65).

55 Z toho vyplývá, že Komise v projednávané věci právem odmítla žalobkyni přístup k požadovaným dokumentům tím, že uplatnila obecnou domněnku založenou na výjimce týkající se ochrany obchodních zájmů dotyčných podniků ve smyslu čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001, a to bez ohledu na skutečnost, že dotčené řízení o kontrole státních podpor již bylo ukončené.

56 Proto v souladu s judikaturou připomenutou v bodech 31 až 33 výše a na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Komise nebyla povinna individuálně zkoumat každý dokument, o jehož zpřístupnění bylo požádáno, aby ověřila, zda si informace obsažené v dotčených dokumentech, i přes uplynutí času, stále zaslouží být chráněny na základě výjimky týkající se ochrany obchodních zájmů. Takový požadavek by totiž obecnou domněnku zbavil jejího užitečného účinku, a sice možnosti, že Komise odpoví na obecnou žádost o zpřístupnění rovněž obecně (rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 68).

57 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumenty, které žalobkyně vyvozuje z judikatury Soudního dvora. Nejprve je třeba uvést, že se žalobkyně uvedené judikatury patrně dovolává pouze proto, aby zpochybnila to, že i po ukončení řízení o kontrole státních podpor byla uplatněna obecná domněnka založená na výjimce týkající se ochrany cílů vyšetřování, nikoliv však proto, aby zpochybnila uplatnění výjimky týkající se ochrany obchodních zájmů třetích osob.

58 V každém případě je třeba dále uvést, že ve věcech, v nichž byly vydány rozsudky ze dne 21. července 2011, Švédsko v. MyTravel a Komise (C-506/08 P, EU:C:2011:496), a ze dne 21. září 2010, Švédsko a další v. API a Komise (C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541), o které se žalobkyně opírá, Soudní dvůr vyložil účinek ukončení dotčeného řízení na uplatnění výjimky týkající se ochrany rozhodovacího procesu, která je stanovena v čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, a výjimky týkající se ochrany soudního řízení a právního poradenství, která je stanovena v čl. 4 odst. 2 druhé odrážce téhož nařízení, ale nikoli na použití výjimky týkající se ochrany obchodních zájmů třetích osob, která je stanovena v čl. 4 odst. 2 první odrážce tohoto nařízení. Žalobkyně nepředložila žádný argument k prokázání toho, jak se tato judikatura použije na posledně uvedenou výjimku.

59 Argumentace předložená v tomto ohledu žalobkyní musí být proto odmítnuta.

60 Obecná domněnka důvěrnosti však nevylučuje právo zúčastněných stran prokázat, že se na daný dokument, jehož zpřístupnění je požadováno, uvedená domněnka nevztahuje zejména z důvodu uplynutí času (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2013, Nizozemsko v. Komise, T-380/08, EU:T:2013:480, bod 27), nebo že existuje převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění uvedeného dokumentu podle čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 (rozsudky ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, bod 62, a ze dne 14. července 2016, Sea Handling v. Komise, C-271/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:557, bod 39).

61 Je na osobě, která požaduje zpřístupnění dokumentu, aby předložila důkazy, které mohou prokázat, buď že se obecná domněnka důvěrnosti dokumentů týkajících se řízení o kontrole státních podpor na uvedený dokument nevztahuje, nebo že existuje takový převažující zájem odůvodňující požadované zpřístupnění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 2016, Sea Handling v. Komise, C-271/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:557, bod 40).

62 V projednávaném případě je nutno konstatovat, že žalobkyně ve své potvrzující žádosti pouze tvrdila, že existuje převažující veřejný zájem, který v projednávané věci může odůvodnit zpřístupnění dotčených dokumentů. Naproti tomu nepředložila žádný důkaz, aby prokázala, že se na dotčené dokumenty nevztahuje obecná domněnka na základě výjimky týkající se ochrany obchodních zájmů, které se dovolávala Komise již v odpovědi na původní žádost. Žalobkyně v potvrzující žádosti především netvrdila, jak učinila ve své replice předložené v rámci tohoto řízení, že informace obsažené v dotčených dokumentech již nejsou důvěrné z důvodu jejich stáří nebo proto, že byly zveřejněny. Vzhledem k tomu, že potvrzující žádost neobsahovala výtky týkající se konkrétně skutečnosti, že se na dotčené dokumenty nevztahuje obecná domněnka, je třeba mít za to, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Komise nebyla povinna v druhém napadeném rozhodnutí konkrétně a individuálně zkoumat dotčené dokumenty a že mohla uplatnit obecnou domněnku, podle které by jejich zpřístupnění porušilo obchodní zájmy dotčených podniků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. prosince 2010, Ryanair v. Komise, T-494/08 až T-500/08 a T-509/08, EU:T:2010:511, bod 80).

63 Stejně tak v rámci projednávané žaloby žalobkyně nevznesla ve fázi žaloby žádný argument, který měl prokázat, že taková obecná domněnka se nevztahuje zejména na dotčené dokumenty. Teprve až ve fázi repliky žalobkyně tvrdila, že dotčené dokumenty neobsahovaly důvěrné obchodní informace z důvodu jejich stáří a proto, že kupní smlouva, která upřesňovala znění rámcové dohody, byla zveřejněná. Tyto žalobní důvody uplatněné poprvé až ve fázi repliky tedy nemohou být považovány za rozšíření žalobního důvodu předloženého v žalobě, a musí být v každém případě odmítnuty jako nepřípustné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. dubna 2017, Germanwings v. Komise, T-375/15, nezveřejněný, EU:T:2017:289, bod 128).

64 Argumenty žalobkyně, které měly prokázat, že existuje převažující veřejný zájem odůvodňující v projednávaném případě zpřístupnění dotčených dokumentů podle čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 ve smyslu judikatury připomenuté v bodech 60 a 61, budou zkoumány v rámci přezkumu druhého žalobního důvodu.

– K uplatnění obecné domněnky založené na výjimce týkající se ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu stanovené v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001

65 Z bodu 55 výše vyplývá, že druhé napadené rozhodnutí je založeno na odůvodnění výjimky směřující k ochraně obchodních zájmů dotčených podniků stanovené v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2001. Z toho plyne, že případná protiprávnost, kterou by bylo druhé napadené rozhodnutí stiženo, pokud jde o odůvodnění výjimky týkající se ochrany cílů vyšetřování ve smyslu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, nemá v každém případě vliv na jeho legalitu. Není tedy nutné ověřit, zda Komise mohla v projednávaném případě užitečně založit odepření přístupu na

obecné domněnce založené na posledně uvedené výjimce (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. září 2013, Nizozemsko v. Komise, T-380/08, EU:T:2013:480, bod 88, a ze dne 25. března 2015, Sea Handling v. Komise, T-456/13, nezveřejněný, EU:T:2015:185, bod 86).

66 První žalobní důvod tedy nemůže obstát a musí být zamítnut.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001

67 V rámci druhého žalobního důvodu žalobkyně podpůrně tvrdí, že v projednávaném případě existuje převažující veřejný zájem na zpřístupnění dotčených dokumentů. Tento zájem se podle žalobkyně váže k transparentnosti, kontrole veřejných financí a kontrole privatizace a vyplývá z potenciální hrozby pro stabilitu bankovního sektoru v České republice.

68 Privatizace společnosti Agrobanka Praha, a.s. proběhla podle žalobkyně netransparentním způsobem a existují oprávněné důvody pro podezření, že ze strany subjektů České republiky došlo v rámci restrukturalizace a transformace společnosti Agrobanka Praha, a.s. k protiprávnímu jednání. V současné době ostatně probíhá trestní řízení týkající se protiprávních činů spáchaných určitými jednotlivci v souvislosti s uvedenou restrukturalizací. Vzhledem k tomu, že státní podpora, kterou Česká republika poskytla, pocházela ze státního rozpočtu, a tedy od českých občanů, existuje podle žalobkyně převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění dotčených dokumentů.

69 Žalobkyně dále tvrdí, že jelikož legalita prodeje části společnosti Agrobanka Praha, a.s. společnosti GE Capital Bank je pochybná, mohla by vést k ohrožení stability českého bankovního sektoru, což by si mohlo vyžádat značné veřejné dotace financované českými daňovými poplatníky.

70 V poslední řadě má žalobkyně za to, že pouhá skutečnost, že je účastníkem právě probíhajícího občanského soudního řízení, neodpovídá existenci čistě soukromého zájmu na získání přístupu k dotčeným dokumentům, který by mohl vyloučit existenci převažujícího veřejného zájmu.

71 Komise navrhuje, aby byl druhý žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.

72 V tomto ohledu je třeba uvést, jak bylo připomenuto v bodě 60 výše, že obecná domněnka důvěrnosti dokumentů patřících do spisu týkajícího se řízení o kontrole státních podpor nevylučuje možnost prokázat, že se na daný dokument, jehož zpřístupnění je požadováno, tato domněnka nevztahuje nebo že existuje převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění tohoto dokumentu podle čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 (rozsudky ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, bod 62, a ze dne 14. července 2016, Sea Handling v. Komise, C-271/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:557, bod 39).

73 Podle judikatury je přitom na osobě, která tvrdí, že existuje převažující veřejný zájem, aby jasně uvedla okolnosti odůvodňující zpřístupnění dotčených dokumentů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 94 a citovaná judikatura, a ze dne 14. července 2016, Sea Handling v. Komise, C-271/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:557, bod 40).

74 V projednávané věci měla Komise v druhém napadeném rozhodnutí za to, že žádný převažující veřejný zájem neodůvodňuje zpřístupnění dokumentů na základě čl. 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001. Podle Komise nelze v rámci řízení o přístupu k dokumentům posuzovat legalitu dotčené státní podpory a při posuzování převažujícího veřejného zájmu nelze zohlednit soukromý zájem, který má žalobkyně případně na získání přístupu k dokumentům o kapitálové injekci poskytnuté GE Group.

75 V rámci tohoto posouzení Komise neprovedla nesprávné posouzení skutkového stavu.

76 Zaprvé, pokud jde o zájem týkající se transparentnosti, je třeba totiž poukázat na to, že tento zájem je zajisté veřejným zájmem, jelikož má objektivní a obecný charakter (viz rozsudek ze dne 12. května 2015, Technion a Technion Research & Development Foundation v. Komise, T-480/11, EU:T:2015:272, bod 78 a citovaná judikatura). Taková obecná tvrzení, jako jsou tvrzení uváděná žalobkyní, a sice zájem o porozumění tomu, jak probíhala privatizace společnosti Agrobanka Praha, a.s., aby se v budoucnu nevyskytly obdobné nesrovnatelnosti stejného druhu, a zájem posílit důvěru českých občanů v jejich státní orgány, jelikož by se čeští občané mohli ujistit o tom, že činnosti zúčastněných státních orgánů budou legální, adekvátní a přiměřené, však nemohou prokázat, že zájem týkající se transparentnosti má v projednávané věci zvláštní význam, který by mohl převážit nad důvody, které odůvodňují odmítnutí zpřístupnit dotčené dokumenty (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, body 92 a 93).

77 V tomto ohledu je třeba připomenout, že unijní soud již měl příležitost konstatovat, že zájem veřejnosti na získání dokumentu na základě zásady transparentnosti, jejímž cílem je umožnit občanům blíže se účastnit rozhodovacího procesu a zaručit, že správní orgány budou mít ve vztahu k občanům v demokratickém systému větší legitimitu, budou efektivnější a odpovědnější, nemá stejnou váhu, jde-li o dokument, jenž je součástí správního postupu, jako v případě, kdy se jedná o dokument týkající se postupu, v jehož rámci uvedený unijní orgán vystupuje jako normotvůrce (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, bod 60, a ze dne 20. března 2014, Reagens v. Komise, T-181/10, nezveřejněný, EU:T:2014:139, bod 140).

78 V projednávané věci přitom dotčené dokumenty zjevně tvoří součást správního postupu, a sice řízení o kontrole státních podpor.

79 Pokud jde kromě toho o zájem týkající se kontroly správy veřejných finančních prostředků, kontroly privatizace a kontroly, která by vyplývala z potenciální hrozby pro stabilitu bankovního sektoru v České republice z důvodu údajné protiprávnosti privatizace banky Agrobanka Praha, a.s., je třeba uvést, jak správně podotýká Komise, že v rozhodnutí 2008/214 měla za to, že státní podpora poskytnutá v rámci privatizace a restrukturalizace banky Agrobanka Praha, a.s. společnostem GE Capital Bank a GE Capital International Holdings Corporation, USA byla s vnitřním trhem slučitelná. Žalobkyně nemůže v rámci tohoto řízení zpochybnit tato posouzení tvrzeními o možných protiprávních opatřeních přijatých českým státem. Není na žalobkyni, aby prokázala protiprávnost privatizace společnosti Agrobanka Praha, a.s., ani na Tribunálu, aby se jí zabýval v rámci tohoto řízení o přístupu k dokumentům (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 7. září 2017, AlzChem v. Komise, T-451/15, nezveřejněný, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2017:588, bod 46).

80 Naopak, pokud vnitrostátní řízení, zvláště ta řízení, která se týkají protiprávního jednání určitých osob zúčastněných na privatizaci Agrobanka Praha, a.s., právě probíhají, jak připouští sama žalobkyně, může být ochrana veřejného zájmu týkajícího se kontroly správy veřejných finančních prostředků ze strany státních orgánů zajištěna právě v rámci těchto řízení. Veřejný zájem by tak mohl být v projednávané věci zajištěn v rámci těchto vnitrostátních řízení, jejichž cílem je zkontrolovat legalitu jednání těchto osob v rámci dotyčné privatizace (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 25. září 2014, Spirlea v. Komise, T-306/12, EU:T:2014:816, bod 98).

81 Přístup k dokumentům, o který žalobkyně žádá, se tedy může týkat pouze jejího případného soukromého zájmu podpořit vlastní přesvědčení uvedené v potvrzující žádosti a v žalobě, jež se týká protiprávnosti jednání orgánů České republiky, a případně ho prokázat v rámci soudních řízení, která zahájila, nebo veřejně odsoudit případná pochybení, ke kterým došlo v rámci těchto řízení.

82 Cílem nařízení č. 1049/2001 je přitom poskytnout široké veřejnosti právo na přístup k dokumentům orgánů, a nikoliv stanovit pravidla určená k ochraně zvláštního zájmu, který může mít určitá osoba na přístupu k některému z dokumentů (rozsudek ze dne 1. února 2007, Sison v. Rada, C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 43).

83 Je-li však režim výjimek stanovený v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 založen na vyvážení zájmů, které jsou v dané situaci v protikladu, a sice zájmů, které by byly ohroženy zpřístupněním dotčených dokumentů, a zájmů, které by tímto zpřístupněním byly zvýhodněny, pak pokud jde o posledně uvedené zájmy, může být zohledněn pouze převažující veřejný zájem. Tento zájem musí mít objektivní a obecnou povahu a nelze ho zaměňovat se zvláštními nebo soukromými zájmy, jelikož tyto zájmy nejsou relevantním prvkem v rámci vážení zájmů, které upravuje čl. 4 odst. 2 tohoto nařízení (obdobně viz rozsudek ze dne 20. března 2014, Reagens v. Komise, T-181/10, nezveřejněný, EU:T:2014:139, bod 142).

84 Z výše uvedených úvah vyplývá, že zvláštní zájem žadatele na tom, aby dosáhl předání dokumentů, a jeho individuální situace nemohou být zohledněny orgánem, který má rozhodnout, zda by zpřístupnění těchto dokumentů veřejnosti poškodilo zájmy chráněné čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, pokud se k nim neváže převažující veřejný zájem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. května 2015, Unión de Almacenistas de Hierros de España v. Komise, T-623/13, EU:T:2015:268, bod 90 a citovaná judikatura).

85 Z toho vyplývá, že druhý žalobní důvod musí být zamítnut, a proto žaloba musí být zamítnuta v plném rozsahu.

K nákladům řízení

86 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Arca Capital Bohemia, a.s. se ukládá náhrada nákladů řízení.

Prek Buttigieg Berke

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 11. prosince 2018.

Podpisy.

i — Body 19 a 79 tohoto znění byly po jeho prvním online zpřístupnění předmětem jazykové úpravy.